

Barna-missiðin

Skandinaviska Barna-missiðin varð stovnað av Sigvard Wallenberg, har ein í fyrstu syftu hugsaði um at arbeiða á Filipsoyggjunum. Arbeiðið er síðani víðkað til eisini at umfata Ukraina, Zambia og Moldova.

Í Føroyum finst eisini ein deild av Skandinavisku Barna-missiðini, hvørs leiðari er Ella Niclasen, tlf. 213407. Hildið verður í Evensens Pakkhúsi.

Í Moldova stuðlar Barna-missiðin pastor Vitalie, sum hevur ábyrgd av lítlari samkomu, og at geva fleiri børnum bæði mat, innivist og umsorgan.

Greinarøð um Moldova

Ætlanin er at skriva fleiri greinar um Moldova.

Talan verður um eina greinarøð í fleiri pørtum:

6. juni: Um 14 ára gamla Maarin sum hevur ábyrgd av 4 systkjum sínum

8. juni: Um kvinnur og menn sum pakka klæðir til Ukraina og Moldova

Í dag: Um Eyðgerð og hennara drúgva arbeiði hjá Barna-missiðini

Næstu ferð: Um pastor Vitalie í Moldova sum brennir fyrri landsmonnum sínum

Um Karolinu og hennara arbeiði í Barna-missiðini

Um familjuna hjá Lyudmylu sum ikki eigur til dagsins uppihald

Og at enda um, hvussu arbeiðið í Føroyum verður skipað undir leiðslu av Ellu Niclasen og hjálparfólkum hennara.

Hjartað mítt er hjá børnunum

HJÁLPARARBEIÐI – Eg bleiv sera gripin av tí, sum Sigvard Wallenberg greiddi frá. Hóast 23 ár eru liðin síðani tá, dugi eg at síggja, at tørvurin á hjálpini er ikki vorðin minni, sigur Eyðgerð Dahl úr Havn. Hon hevur síðani verið virkin í arbeiðinum hjá Skandinavisku Barna-missiðini, og hevur haraftrat vitjað tvey av samstarvslondum teirra, Filipsoyggjarnar í 1989 og síðani tvær ferðir í Ukraina.

Orð: Snorri Brend

Myndir: Snorri Brend/
Jens Kristian Vang

– Eg eri púra sannførd um, at okkara arbeiði ger mun úti í heimi, sigur hon.

Síðani 1988 hevur hon lut-tikið í arbeiðinum hjá Barna-missiðini, og árið eftir fekk hon eisini høvið at vitja eitt av samstarvslondum teirra, Filipsoyggjarnar.

Fyri hana varð henda vitjanin við til at lata eyguni upp fyri neyðini úti í heimi, og hvussu kærkomin hjálpin uttanífrá er.

Í høvuðsstaðnum, Manilla er eitt nógv umrøtt fjall, ella rættari sagt ein ovurstórur ruskdungi, her nógv menniskju og familjur royna at skapa sín gerandisdag so ella so.

Millum tey mongu sum bígva har, er ein hópur av børnum. Og hesi fekk Barna-missiðin eina neyð fyri. Nú slapp hon sjálv at vitja hetta staðið, her serliga ein einstøk uppliving brendi seg fast í minnið.

– Vit komu til eini hús – ja, eg veit faktist ikki, um orðið "hús" kann brúkast í hesum sambandi. Hetta var meiri at kalla ein vánalig kroysa, her sum tað búðu 9 fólk. Tað var so mikið trongligt inni í húsini, at tey máttu skiftast um at sova.

– Hetta vóru umstøður, sum vit illa duga at ímynda

okkum her í Føroyum, greiðir Eyðgerð frá.

Nú brúkar hon ein part av frítíð síni í Evsensens Pakkhúsi úti á Reyni í Havn, har hon er við í pakkingini av klæðum.

Eitt hóskvöld í farna mánaði vóru tað tó børnini í grannalandinum hjá Ukraina, Moldova, sum stóð ovast á listanum.

Hon hevði sjálv frammanundan bundið klæði uppá eina dukku, sum eitt av børnunum í hesum landinum skuldi fáa, nú umboð fyri Sosialin kortini skuldu hagar.

Møtast aftur

Flestu lesararnir munnu minnast ógvusligu kjarnorkuvanlukkuna í Tjernobyl fyri 25 árum síðani.

Sum ein part av arbeiðinum at hjálpa nøkrum av børnunum í hart rakta økinum, varð skipað so fyri at tey kundu sleppa ein túr til Føroyar at vitja og søkja sær heilsubót undir okkara umstøðum.

Fyrstu ferð børn úr Tjernobyl-økinum vóru her var í 1996, og síðani hava tey verið fyra ferðir aftrat.

– Tað var ótrúligt at møta teimum her í Føroyum, og aftur, tá eg sjálv slapp til Ukraina.

– Fleiri teirra eru vorðin so stór, at vit nú hava skrivað saman, greiðir hon iðin frá.

GLEÐI

Tá ein lítið og einki eigur at spæla við, kemur ein dukka úr Føroyum sera væl við hjá lítlu Sabinu, sum býr í moldoviska býnum, Cornesti

DUKKUR

Bæði Marjóna Djurhuus og Eyðgerð Dahl (høgrumegin) eru íðnar at binda dukkuklæði. Tær tríggar dukkurnar á myndini skapa nú gleði hjá tveimum gentum í Moldova

Hví læra seg russiskt?

Eftir at Eyðgerð Dahl kom við í arbeiðið hjá Skandinavisku Barna-missiðini

Hon ætlaði at fáa onkur onnur fólk at gera tað sama sum hon, men tað gekk verri. Hon meldaði seg kortini til.

– Ein dagin eg sat og las, kom fastir mín á gátt, og spurdi, hvat eg gjørdi. Hon segði tá við meg: "Alt-

so, Eyðgerð, hvat skalt tú brúka alt hetta russiska til?" Beint tá, visti eg tað ikki, men eg svaraði, at tað skuldi nokk blíva til okkurt.

Nøkur ár seinni komu so børnini úr Tjernobyl til Føroyar at vitja eitt summarið. Á jólum hetta árið ynskti Eyðgerð at senda teimum eitt jólakort á teirra egna máli.

Meðan hon sat og skriv-

aði hesi jólakortini, kom áðurnevnda fastirin aftur á gátt.

– Tá spurdi hon hvat eg nú gjørdi. Og tá fekk eg so sagt henni, at nú fekk eg so altso brúkt tað russiska málið sum eg hevði lært, sigur hon við einum brosi.

– Síðani børnini úr Tjernobyl vóru her, hevur mítt hjarta ligið í Ukraina.

snorri@socialurin.fo